

Arrest

nr. 268 169 van 11 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
Wynantsstraat 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 6 september 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 augustus 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat G. JORDENS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 20 februari 2021 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 1 maart 2021 om internationale bescherming. Op 24 augustus 2021 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart Syrisch staatsburger te zijn en geboren te zijn op (...) 2001 te Sheikh Idris, provincie Idlib te Syrië. U bent een soennitische moslim en in Syrië werkte u op het landbouwbedrijf van uw vader. Vanwege de algemene situatie van chaos en onveiligheid en de voortdurende burgeroorlog in Syrië besloot u eind 2019, begin 2020 Syrië te verlaten. U vreesde namelijk slachtoffer te worden van gedwongen rekrutering door één van de vechtende partijen en wenste geen kant te moeten kiezen, noch wapens te moeten opnemen. U vertrok thuis en stak illegaal de grens met Turkije over. In Turkije verbleef u enige tijd bij uw halfbroer in de stad Mersin, waarna u op 20 augustus 2020 per boot en met de auto naar Griekenland reisde. Vervolgens reisde u te voet door naar Macedonië en Servië. In Servië werd u gearresteerd en gepatriëerd naar Bulgarije, waarschijnlijk omdat u zich op dat moment dicht bij de Bulgaarse grens bevond. Eenmaal in Bulgarije probeerde u direct door te reizen, maar werd u tegengehouden door de Bulgaarse politie en voor een maand opgesloten in een gevangenis. In de gevangenis waren de levensomstandigheden moeilijk en kreeg u weinig te eten. Daarnaast was u getuige van fysieke straffen door de bewakers daar, die u tevens ervan verdenkt racistisch te zijn en werd uzelf een keer op de borst geslagen nadat u volgens hen zich te traag aangemeld had voor een coronavaccinatie. Ook leek het dat zij u en uw medegevangenen steeds aan het uitlachen waren, al kon u niet verstaan wat zij precies zeiden. Na een maand werd u overgeplaatst naar een open opvangcentrum waar u ook uw asielprocedure doorloopt. U vond de directeur en de bewakers daar erg onbeleefd naar u en uw medeverzoekers toe. Ook lukte het u niet om clandestien werk te vinden ten tijde van uw verblijf daar. Na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus begin december 2020 kreeg u van de Bulgaarse autoriteiten 14 dagen de tijd om eigen woonruimte te vinden en het opvangcentrum te verlaten. U nam deze mededeling niet ter harte, omdat u niet verwachtte dat de Bulgaarse autoriteiten u op straat zouden zetten. Dit deden ze echter wel en u was genoodzaakt een nacht op straat voor het opvangcentrum door te brengen. Daarna vertrok u naar een Syrische vriend die al geruime tijd in Sofia woont en werkt. Gedurende de volgende anderhalve maand verblijft u afgewisseld bij deze vriend, slaapt u enkele nachten in de moskee of moet u noodgedwongen op straat overnachten. U ontving een verblijfsdocument van de Bulgaarse autoriteiten en vroeg vervolgens een reispas aan. Ondanks dat u zich aanmeldde bij een organisatie genaamd 'Christal' en die ervoor zou staan om vluchtelingen te ondersteunen bij hun zoektocht naar werk en woonruimte, slaagde u er niet in een leven op te bouwen. In februari 2021 besluit u, op aanraden van uw halfbroer in Duitsland, Bulgarije te verlaten en naar België te reizen. De reden dat u besloot Bulgarije te verlaten is vanwege dat u in Bulgarije gezinshereniging had aangevraagd en er u werd verteld dat de Bulgaarse overheid uw vrouw en zoon niet in Syrië zou gaan ophalen, maar dat zij zelf naar Turkije of Libanon dienden te reizen. U zag dit niet zitten en dat was voor u, naast het feit dat u nog geen werk en woonruimte had gevonden, de doorslaggevende reden om het land te verlaten. In Bulgarije nam u het vliegtuig naar Griekenland, alwaar u een ander vliegtuig nam naar Italië. Vanuit Italië reisde u verder per auto naar België waar u eind februari 2021 aankwam. Op 01 maart 2021 meldt u zich aan bij de Dienst Vreemdelingen Zaken in Brussel waar u een verzoek om internationale bescherming indiende.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn (Eurodac Search Result dd. 01.03.2021: Eurodac hit vingerafdrukken genomen in (Vrazhdebna) Bulgarije op 16.09.2020; antwoord Bulgaarse asielinstanties dd. 14.04.2021: toekenning subsidiaire bescherming in Bulgarije op 26.11.2020- beide documenten zijn toegevoegd aan het administratief dossier), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Bulgarije. U bevestigde in Bulgarije een internationale beschermingsstatus te hebben verkregen, te weten subsidiaire bescherming en de daarbij horende

Bulgaarse verblijfskaart te hebben aangevraagd en ontvangen (Verslag dd. 18.03.2021 van uw verklaringen op de DVZ, punt 28; Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS dd. 05.08.2021, p.5, p.13). Bovendien was uw verblijfsdocument op het moment van uw vertrek uit Bulgarije volgens uw eigen verklaringen nog geldig, maar heeft u deze weggegooid om in België opnieuw een verzoek om internationale bescherming in te kunnen dienen (Verslag dd. 18.03.2021 van uw verklaringen op de DVZ, punt 28 en Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 05.08.2021, p.19).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden

behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

U geeft namelijk zelf spontaan aan wat de reden is dat u Bulgarije heeft verlaten en waarom u niet wilt terugkeren: Gezien u een beschermingsstatuut in Bulgarije heeft, dient u ook daar gezinshereniging aan te vragen. U vertelt dit effectief te hebben gedaan en dat er u medegedeeld werd dat uw vrouw en uw zoon eerst zelf naar Libanon of Turkije dienden te reizen (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 05.08.2021, p.11). U zag het niet zitten dat uw vrouw en uw inmiddels zieke kind – zo verklaart u zonder daar verdere uitleg over te geven – alleen met een smokkelaar zouden gaan. U verklaart verder specifiek naar België te zijn gekomen op advies van uw oudere halfbroer die in Duitsland erkend is als vluchteling en dit omdat: “Op het gebied van vingerafdrukken en dat België beter rekening zou houden met een ziek kind, dat het gemakkelijker zou gaan.” (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 05.08.2021, p.11). Bovenstaande reden van moeilijkere familiehereniging zou de doorslag voor u hebben gegeven. Uw verklaringen dat u in Bulgarije geen uitleg heeft gekregen over uw beschermingsstatus (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 05.08.2021, p.13) en dat u na uw vertrek uit het opvangcentrum geen contact meer heeft gehad met de asielinstanties (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 05.08.2021, p.17) worden door uw eigen verklaringen over uw aanvraag van gezinshereniging overigens tegen gesproken.

Wanneer er u wordt gevraagd of u in Bulgarije, naast de eerder genoemde, problemen met de politie of overheid heeft gehad, antwoordt u ontkennend (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 05.08.2021, p.17). Ook op de vraag of u nog problemen van andere aard heeft gehad, antwoordt u: “Nee, dus eigenlijk niet.” (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 05.08.2021, p.17). U vertelt vervolgens wel dat u op straat vaak gecontroleerd werd door de politie of militairen en dat u dan uw verblijfsdocumenten diende te laten zien. U vertelt dat u één keer werd uitgelachen vanwege uw Bulgaarse papieren. Wanneer er u gevraagd wordt waarom men u zou uitlachen voor uw Bulgaarse papieren, verwijst u slechts algemeen naar dat u een Syrische vluchteling bent en dat er in Bulgarije geen respect is voor vluchtelingen (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 05.08.2021, p.18). Als antwoord op de vraag of u zelf incidenten van racisme heeft meegemaakt in Bulgarije noemt u geen concrete voorbeelden, maar verwijst u naar wat er met u gebeurd is in de gevangenis (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 05.08.2021, p.18). Echter, het enige wat u verklaard heeft over de gebeurtenissen terwijl u in de gevangenis zat, is dat de Bulgaarse politie en militairen er heel groot en intimiderend waren, dat de maaltijden die drie maal per dag werden bedeed vrij karig waren en dat u slechts drie maal per dag uit de cel mocht om te gaan plassen (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 05.08.2021, p.10). U verklaarde ook dat ze naar u keken, naar u toekwamen, dat ze u uitlachten en dat ze u belachelijk maakten. U verklaarde echter ook dat u niet kon verstaan wat ze aan het vertellen waren (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 05.08.2021, p.10).

Verder verwijst u in uw verklaringen naar het feit dat er weinig werk is in Bulgarije (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 05.08.2021, p.10) en dat zelfs de Bulgaren het land verlaten op zoek naar werk (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 05.08.2021, p.11). U geeft ook aan dat uw reis uw vader veel had gekost, dat u een deel diende terug te betalen en dat u, vanwege dat u uw ouders, een vrouw en kind heeft, niet zonder werk in Bulgarije kon blijven (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 05.08.2021, p.16).

Het Commissariaat-generaal wil erkennen dat u enige inspanningen heeft gedaan om aan een inkomen te geraken in de vorm van rondvragen bij kennissen en vrienden, maar zet hierbij ook de kritische kanttekeningen dat u zich maar één keer heeft aangemeld bij enkel één hulporganisatie (Notities van

het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 05.08.2021, p.15), dat u zich nooit heeft aangemeld bij andere organisaties zoals bijvoorbeeld Caritas of het Bulgaarse Rode Kruis (die u zelf eerder noemde op pagina 11 van de Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 05.08.2021) én dat u zichzelf amper drie maanden de tijd heeft gegeven om uw leven op te bouwen in Bulgarije. Bovendien legt u geen enkel document voor die de inspanningen in uw zoektocht naar een huis, naar werk of naar de mogelijkheid voor het volgen van een taalcursus om uw kansen op de arbeidsmarkt te vergroten, kunnen staven (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 05.08.2021, p.15, p.18).

Gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat dit géénszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Bulgarije te weerleggen.

U geeft bovendien aan in Bulgarije Arabische vrienden te hebben die reeds lange tijd ingeburgerd zijn in de Bulgaarse samenleving (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 05.08.2021, p.14, p.15) als ook dat er een grote Arabische gemeenschap in Sofia is (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 05.08.2021, p.16). Ook verklaart u zelf uw vertrek uit Bulgarije en reis naar België te hebben georganiseerd (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 05.08.2021, p.18), dat u financieel ondersteund werd door uw vader (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 05.08.2021, p.13, p.18) en dat u gedurende enige tijd, zij het zeer gering, financiële steun kreeg van de Bulgaarse overheid (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 05.08.2021, p.14). Verklaringen waardoor men niet anders kan dan tot de vaststelling komen dat u zelfredzaam bent, dat u beschikt over een, weliswaar beperkt maar bestaand, netwerk in Bulgarije en dat u capaciteiten heeft om een leven op te bouwen in Bulgarije. Het feit dat u, ondanks de korte tijd dat u reeds in België verblijft al werkzaam bent in Brussel (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 05.08.2021, p.16) bevestigt deze conclusie eens te meer.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid en huisvesting, voldoet uw situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden betreffende werkgelegenheid en huisvesting een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris op het feit dat internationale bescherming werd verleend door Bulgarije en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 2 van het aanvullend Protocol bij het EVRM, van artikel 33 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), van artikel 20.3 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van artikel 22bis van de Grondwet, van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/6, § 5, en 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt in Bulgarije, hoewel deze EU lidstaat hem internationale bescherming heeft verleend, ernstige schade te vrezen in de vorm van een onmenselijke en vernederende behandeling.

Na een theoretische uiteenzetting van het wettelijk kader laat verzoeker het volgende gelden over de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Bulgarije:

“De verwerende partij stelt dat begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije – zoals verzoeker – « toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling » maar dat, logischerwijs, zij « stappen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken » (bestreden beslissing, p. 2).

De verzoeker betwist ten stelligste deze algemene en stereotiepe bewering, die geenszins de realiteit van de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Bulgarije weerspiegelt.

Eerzijds, dient te worden opgemerkt dat de bewering van de verwerende partij op geen enkele objectieve bron is gebaseerd.

Inderdaad, dient zij hooguit een kopie van een COI Focus « Bulgarie – Situation des étrangers ayant obtenu un statut de protection » van 14 april 2017 in het administratief dossier, maar verwijst zij in de bestreden beslissing absoluut niet naar dit COI Focus.

Zij vermeldt inderdaad geen enkele document met betrekking tot de rechten en voordelen van begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije in de bestreden beslissing.

Nochtans, volgens de bovengenoemde rechtspraak van het HvJEU, zijn de asielinstanties verplicht om het risico te beoordelen dat de asielzoeker - in de lidstaat die hem al internationale bescherming heeft verleend - op een wijze die onverenigbaar is met zijn grondrechten wordt behandeld « op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige gegevens ». Quod non in casu.

De verwerende partij, die op geen enkel – objectieve, betrouwbare en nauwkeurige – bron is gebaseerd ter ondersteuning van haar beslissing, heeft duidelijk haar zorgvuldigheidsplicht geschonden. De bestreden beslissing is niet voldoende gemotiveerd, in strijd met de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Anderzijds, is de praktijk van de verwerende partij – die een positie inneemt zonder op enige objectieve bron te vertrouwen – des te meer betwistbaar, aangezien alle informatie uit actuele en betrouwbare geraadpleegde bronnen tonen dat de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Bulgarije uiterst zorgwekkend is.

Uit deze bronnen blijkt inderdaad dat de levensomstandigheden van personen die internationale bescherming genieten in Bulgarije in strijd zijn met de vereisten van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 EU-handvest.

2.1. Vooraf, dient opgemerkt worden dat de Bulgaarse wetgeving reeds een aanzienlijk verschil maakt tussen personen die de subsidiaire beschermingsstatus genieten en personen met de vluchtelingenstatus. Begunstigden van de vluchtelingenstatus genieten – alleen in theorie (we komen hierop terug) – bijna dezelfde rechten als Bulgaarse onderdanen. Personen die subsidiaire bescherming (“humanitarian status”) genieten, hebben dezelfde rechten als onderdanen van derde landen die een permanent verblijf hebben in Bulgarije.

« (...) »

(AIDA report – Bulgaria - 2020 Update, February 2021, p. 78, https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2021/02/AIDA-BG_2020update.pdf)

Er dient herinnerd worden dat de verzoeker in casu « slechts » de subsidiaire beschermingsstatus geniet en dat derhalve de grootste voorzichtigheid is geboden.

2.2. Wat betreft het genot van hun rechten in de algemene zin van het woord, door personen die internationale bescherming genieten in Bulgarije, moet worden opgemerkt dat, in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, volgt Bulgarije sinds 2013 een « nul-integratiejaar » beleid (“zero integration year”). Sinds 2013 hebben alle begunstigden van internationale bescherming dus geen enkele integratiesteun meer.

In de woorden van het laatste AIDA-rapport: « Dit resulteert in een uiterst beperkte toegang of mogelijkheid van deze mensen om zelfs de meest elementaire rechten te genieten, zoals sociale rechten, het recht op werk en het recht op gezondheid » (vrije vertaling).

« (...) »

(AIDA report – Bulgaria – 2020 Update, February 2021, p. 78, https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2021/02/AIDA-BG_2020update.pdf)

Zie ook in dezelfde zin: COI Focus « Bulgarije - Situation des étrangers ayant obtenu un statut de protection » van 14 april 2017, in het administratief dossier, p. 13-14:

(...)

De relevante vraag is dus niet zozeer of verzoeker de nodige stappen heeft ondernomen – hoewel dit in casu het geval is – om zo goed mogelijk in Bulgarije te integreren, maar veeleer of hij – in het licht van het in Bulgarije gevoerde « nul-integratiejaar » beleid – van de Bulgaarse autoriteiten steun had kunnen krijgen om zijn integratie te vervolmaken (taalcursussen, opleiding, werkgelegenheidssteun, huisvestingssteun, etc.). Het antwoord op deze vraag is duidelijk neen, aangezien Bulgarije geen integratiebeleid voert.

Verschillende nationale rechtbanken en instanties voor toezicht op de mensenrechten hebben reeds geoordeeld dat personen die internationale bescherming genieten, niet vanuit een andere lidstaat naar Bulgarije kunnen worden teruggezonden omdat het risico bestaat dat zij in een situatie terechtkomen die onverenigbaar is met hun menselijke waardigheid en met het verbod op onmenselijke en vernederende behandelingen. Zo oordeelde het VN-Mensenrechtencomité in 2016 dat de verblijfsvergunning van een Syrisch gezin in Bulgarije hen niet zou beschermen tegen belemmeringen bij de toegang tot gezondheidszorg, of tegen de risico's van armoede bij terugkeer uit Denemarken (Human Rights Committee, R.A.A. v. Denmark, Communication No 2608/2015, 15 December 2016). Vergelijkbare argumenten van dezelfde comité in 2017 betreffende de overdracht van een Afgaans gezin van Oostenrijk naar Bulgarije (Human Rights Committee, Communication No 2942/2017). Duitsland heeft ook de overbrenging van personen die bescherming genieten naar Bulgarije stopgezet wegens levensomstandigheden die niet aan de internationale normen voldoen (German High Administrative Court of Lüneburg, Decision 10 LB 82/17, 29 January 2018).

In dit verband herinnert verzoeker eraan dat hij persoonlijk het slachtoffer is geweest van dit « nul-integratiejaar » beleid:

- NPO, p. 10: « (...) »

- NPO, p. 12: « (...) »

- NPO, p. 14: « (...) »

- NPO, p. 15 en 16: « (...) »

Dit totale gebrek aan steun en integratiebeleid moet in aanmerking worden genomen en vereist flexibiliteit bij de analyse van de stappen die de verzoeker heeft ondernomen gezien deze belemmeringen.

2.3. Wat betreft meer bepaald de toegang tot de arbeidsmarkt: hoewel personen die internationale bescherming genieten in Bulgarije – in theorie – dezelfde toegang tot de arbeidsmarkt hebben als eigen onderdanen, worden zij in de praktijk « geconfronteerd met de gebruikelijke obstakels in verband met een gebrek aan talenkennis en het ontbreken van adequate overheidssteun voor beroepsopleiding » (vrije vertaling):

« (...) »

(AIDA report – Bulgaria – 2020 Update, February 2021, p. 78, https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2021/02/AIDA-BG_2020update.pdf)

Het behoeft geen betoog dat verzoeker persoonlijk het slachtoffer is geweest van deze grote moeilijkheden bij de toegang tot de arbeidsmarkt:

- NPO, p. 10: « (...) »
- NPO, p. 11 en 15 : « (...) »
- NPO, p. 14: « (...) »
- NPO, p. 15: « (...) »
- NPO, p. 16: « (...) »

De analyse van verwerende partij op dit punt is dus niet objectief.

Verzoeker heeft inderdaad:

- spontaan gesolliciteerd bij talrijke Bulgaarse handelaars, zonder succes,
- gesolliciteerd naar werk in de Arabische wijk van Sofia, in de hoop gemakkelijker werk te vinden, zonder succes,
- gevraagd Arabieren die al lang in Bulgarije woonden aan hun Bulgaarse vrienden te vragen of zij een arbeider nodig hadden,
- hulp gevraagd aan een organisatie.

Verzoeker heeft duidelijk meerdere stappen ondernomen om een werk proberen te vinden.

Verwerende partij, die er genoeg mee neemt verzoeker te verwijten dat hij zich tot « enkel één hulporganisatie » heeft aangemeld – terwijl hij in werkelijkheid op eigen kracht, zonder enige hulp, heeft geworsteld om werk te vinden – maakt kennelijk geen objectieve en onpartijdige analyse van de verzoekers verklaringen en houdt geen rekening met de realiteit van de situatie ter plaatse in Bulgarije.

Er dient te worden herinnerd dat verzoeker reeds regelmatig in België werkt, hetgeen aantoont dat hij werkelijk wenst te integreren en dat hij daartoe inspanningen heeft geleverd, zoals in Bulgarije maar zonder succes daar (NPO, p. 16: « (...) »)

2.4. Wat betreft de toegang tot huisvesting: – naast het feit dat, overeenkomstig het voornoemde beleid van "nul-integratiejaar", aan personen die internationale bescherming genieten, geen door de staat beheerde huisvestingsplaatsen worden toegekend en geen huursubsidies, leningen of andere vormen van financiële bijstand voor huisvesting worden verstrekt – vormt de Bulgaarse wet ook een aanzienlijke belemmering voor het vinden van huisvesting door personen die internationale bescherming genieten.

De Bulgaarse wet is inderdaad zo geformuleerd dat :

- een persoon kan alleen een woning huren, en dus een officiële woonplaats hebben, als hij of zij een identiteitsbewijs heeft; en
- om in de nationale gegevensbank te worden geregistreerd en dus over een identiteitsdocument te beschikken, moet de verzoeker een officiële woonplaats hebben (er zij op gewezen dat de Bulgaarse autoriteiten personen die internationale bescherming genieten, verbieden om in dit verband het adres van het opvangcentrum waar zij tijdens hun procedure verbleven, als woonplaats op te geven).

« (...) »

(AIDA report - Bulgaria - 2020 Update, February 2021, pp. 80 et 87, https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2021/02/AIDA-BG_2020update.pdf)

Dus het is een geval van de slang die in zijn eigen staart bijt: het is ónmogelijk een identiteitsbewijs te verkrijgen zonder een officieel adres en het is onmogelijk een woning te huren zonder een officieel identiteitsbewijs.

Personen die internationale bescherming genieten, bevinden zich dus vaak zonder vast adres en zijn gedwongen in de meest precaire omstandigheden te leven.

Zie ook in dezelfde zin: COI Focus « Bulgarie – Situation des étrangers ayant obtenu un statut de protection » van 14 april 2017, in het administratiedossier, p. 18:

(...)

Zie ook het rapport van OSAR « Bulgarie Situation actuelle des personnes requérantes d'asile et des personnes au bénéfice d'un statut de protection » van 30.08.2019 (https://www.refugeecouncil.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Dublinlaenderberichte/190829-bulgarien-auskunft-fr.pdf, p. 23):

« (...) »

Er dient te worden herinnerd dat verzoeker persoonlijk werd geconfronteerd met deze onmogelijkheid om toegang te krijgen tot huisvesting nadat haar subsidiaire bescherming was verleend:

- NPO, p. 10: « (...) »
- NPO, p. 14: « (...) »

De verwijt van verwerende partij dat verzoeker « amper drie maanden » in Bulgarije is gebleven om zijn leven op te bouwen is ook absoluut niet relevant.

Wij nodigen de verwerende partij uit om te proberen « amper drie maanden » te leven in de omstandigheden waarin verzoeker in Bulgarije moest leven (toen hij daar internationale bescherming

genoot): soms slapen op straat, soms in een moskee, soms bij een kennis ; geen werk vinden ondanks hard onderzoeken ; niet genoeg te eten hebben door gebrek aan geld ; afhankelijk zijn van bedelen... Het zou ons verbazen indien de verwerende partij het meer dan drie maanden in deze onmenselijke en vernederende omstandigheden zou uithouden alvorens te besluiten Bulgarije te verlaten. Er dient aan herinnerd worden dat Uw Raad belang hecht aan de verklaringen van verzoeker dat hij op straat (van Athene) moest leven terwijl het koud was, hij geen toegang had tot medische zorg en hij niet at:

« (...) »

(RvV, nr. 211.557, 18/10/2018, nietigverklaring)

In casu, dient dezelfde redenering worden gevolgd, aangezien de verzoeker meer dan 3 maanden zonder vaste verblijfplaats (tussen de straat, de moskee en een vriend) heeft geleefd en zonder toegang tot de basisbehoeften (bed, douche, voedsel, verzorging, enz.).

Voorts, kan het feit dat er in Sofia een grote Arabische gemeenschap bestaat en dat verzoeker er een vriend heeft daar het ontbreken van een integratiebeleid van de staat niet compenseren.

Eenzijds heeft verzoeker, in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert (« U geeft bovendien aan in Bulgarije Arabische vrienden te hebben »), niet meerdere Arabische vrienden, maar slechts één. Bovendien dient eraan worden herinnerd dat verzoeker duidelijk heeft uitgelegd dat deze vriend, hoe aardig en bereidwillig hij is, niet in staat is om op lange termijn in zijn behoeften te voorzien (NPO, p. 10: « (...) »).

Anderzijds, maakte verzoeker duidelijk dat hij had geprobeerd de Arabische gemeenschap in Sofia om hulp te vragen, maar zonder succes.

Anders dan verweerster stelt, beschikt verzoeker niet over een « netwerk » in Bulgarije.

Ten einde, in tegenstelling tot wat de verwerende partij suggereert in de bestreden beslissing (« Ook verklaart u zelf (...) dat u gedurende enige tijd, zij het zeer gering, financiële steun kreeg van de Bulgaarse overheid »), heeft verzoeker nooit financiële bijstand ontvangen nadat hem internationale bescherming was verleend. Hij heeft hoogstens zakgeld ontvangen voor de eerste twee maanden na zijn aankomst in Bulgarije, toen hij nog om internationale bescherming verzocht:

- NPO, p. 14: « (...) »

De vrees van verzoeker om niet te kunnen genieten van huisvesting in geval van terugkeer naar Bulgarije – en dus dakloos te zijn, zoals het reeds is geweest – is duidelijk gegrond in het licht van de verstrekte objectieve informatie.

2.5. Wat betreft de toegang tot gezondheidszorg: hoewel personen die internationale bescherming genieten in beginsel onder dezelfde voorwaarden als aanvragers van internationale bescherming toegang hebben tot de gezondheidszorg, wordt vanaf de eerste dag na hun erkenning de tot dan toe door het Nationaal Agentschap voor de Vluchtelingen betaalde ziektekostenverzekering stopgezet en moeten zij de maandelijkse betaling van de ziektekostenverzekering zelf dragen. Deze minimumbijdrage bedraagt BGN 44,80 / € 22,90 voor werklozen die geen uitkering ontvangen, d.w.z. een onbetaalbaar bedrag voor iemand die geen middelen heeft en toch al moeite heeft met eten en onderdak.

« (...) »

(AIDA report – Bulgaria – 2020 Update, February 2021, pp. 88, https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2021/02/AIDA-BG_2020update.pdf)

Zie ook in dezelfde zin: COI Focus « Bulgarije - Situation des étrangers ayant obtenu un statut de protection » van 14 april 2017, in het administratief dossier, p. 19:

(...)

Uiteindelijk, blijkt uit alle voortgebrachte objectieve informatie dat de levensomstandigheden van personen die internationale bescherming genieten in Bulgarije in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU-handvest. Dit wordt bevestigd door de lezing van de persoonlijke onderhouds van de verzoeker.

De verwerende partij heeft geen enkele bron verstrekt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoeker, bij terugkomst in Bulgarije, niet opnieuw het risico zou lopen om het slachtoffer te worden van onmenselijke en/of vernederende behandeling met betrekking tot rechten en voordelen daadwerkelijk verleend – in de praktijk – aan personen die internationale bescherming genieten, hoewel de verzoeker heeft aangetoond dat hij persoonlijk slachtoffer was van deze ernstige tekortkomingen.

De verwerende partij heeft kennelijk niet voldaan aan haar zorgvuldigheidsplicht en heeft geen objectieve, onpartijdige en individuele analyse gemaakt van het relaas van verzoeker en de risico's die hij loopt, in strijd met artikel 48/6, §5, van de Vreemdelingenwet.

De motivatie van de verwerende partij is onvoldoende, in strijd met de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Ter conclusie, in casu, gelet op zijn persoonlijke ervaring in Bulgarije en de ingediende informatie, heeft de verzoeker duidelijk het vermoeden van wederzijds vertrouwen weerlegd. Hij heeft inderdaad

aangetoond dat hij persoonlijk werd behandeld op een manier die onverenigbaar is met zijn grondrechten in Bulgarije.

Er zijn reële en vastgestelde risico's van onmenselijke of vernederende behandeling, in de zin van artikel 4 van het EU-handvest en artikel 3 van het EVRM, voor de verzoeker in geval van terugkeer naar Bulgarije die gevolgen moeten hebben op zijn mogelijke overdracht naar deze staat.

Het zou kennelijk onredelijk zijn om verzoeker terug te sturen naar Bulgarije waar de risico's van onmenselijke en vernederende behandeling worden vastgesteld.

Zowel Uw Raad als het Hof van Justitie van de Europese Unie (zie hierboven) hebben besluiten genomen waarin de verplichting voor staten wordt bevestigd om voor elk individueel verzoek een systematische, consciëntieuze en diepgaande analyse uit te voeren om ervoor te zorgen dat een in een andere lidstaat verkregen internationale beschermingsstatus effectief en actueel is.

Volgens Uw Raad, kan de vermoeden van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten door de verzoeker worden weerlegd. Volgens het Hof van Justitie kan niet worden uitgesloten dat, zelfs bij afwezigheid van systematische tekortkomingen, een ernstig risico van schending van artikel 3 van het EVRM en of van artikel 4 van het EU-handvest een overdracht krachtens de Dublin III-Verordening kan verhinderen. Dezelfde redenering is van toepassing op een erkende vluchteling. Uit een ex-nunc onderzoek van de door de verzoeker verstrekte informatie blijkt dat het aannemelijk is dat hij het slachtoffer was van onmenselijke en vernederende behandeling (in Griekenland).

« (...) »

(RvV, nr. 207.567, 08/08/2018, nietigverklaring)

Dezelfde redenering is van toepassing in casu.

Inderdaad, beschreef de verzoeker de ernstige tekortkomingen waarvan hij tijdens zijn verblijf in Bulgarije persoonlijk het slachtoffer was: gebrek aan middelen die nodig zijn om de basisbehoeften te voorzien, racisme, gebrek aan huisvesting, gebrek aan werk, ... ondanks de meerdere stappen die hij ondernam.

In Bulgarije, werd verzoeker blootgesteld aan een « zeer verregaande materiële deprivatie » waardoor hij in een situatie terecht kwam die zo ernstig was dat zijn toestand kon worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Zijn overdracht naar Bulgarije kan onder deze voorwaarden niet worden uitgevoerd.

Op zijn minst, dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

België moet verantwoordelijk worden gesteld voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker en zijn angsten in geval van terugkeer naar Syrië analyseren.

Bovendien, het feit dat de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend aan verzoeker in Bulgarije, is op zichzelf een ernstige aanwijzing dat hij aanspraak kan maken op, ten minste, het verlenen van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De angsten van de verzoeker in zijn land van herkomst, Syrië, moeten door de verwerende partij worden geanalyseerd en internationale bescherming moet aan hem worden verleend in België."

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) benadrukt vooreerst dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat aan de (adjunct-)commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. De aangevoerde schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4 en 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.3.1.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 2 van het aanvullend Protocol bij het EVRM, van artikel 20.3 van de richtlijn 2011/95/EU, van artikel 22bis van de

Grondwet en van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht.

2.3.1.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming dat verzoeker indiende niet-ontvankelijk is omdat (A) uit de elementen die voorhanden zijn blijkt dat hij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Bulgarije, en omdat (B) hij het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geëerbiedigd worden niet weerlegt. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat de adjunct-commissaris-generaal de bestreden beslissing formeel gemotiveerd heeft en dus geen toepassing heeft gemaakt van artikel 4 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, dat bepaalt dat in bepaalde welomschreven gevallen geen formele motivering vereist is. Deze bepaling, die in voorliggende zaak dus niet van toepassing is, kan dan ook niet geschonden zijn.

2.3.3. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"(...)

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;

(...)"

Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, tweede lid, a), van de richtlijn 2013/32/EU.

Te dezen blijkt uit de volgende motieven van de bestreden beslissing dat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in Bulgarije:

“Uit de elementen die voorhanden zijn (Eurodac Search Result dd. 01.03.2021: Eurodac hit vingerafdrukken genomen in (Vrazhdebna) Bulgarije op 16.09.2020; antwoord Bulgaarse asieliinstanties dd. 14.04.2021: toekenning subsidiaire bescherming in Bulgarije op 26.11.2020- beide documenten zijn toegevoegd aan het administratief dossier), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Bulgarije. U bevestigde in Bulgarije een internationale beschermingsstatus te hebben verkregen, te weten subsidiaire bescherming en de daarbij horende Bulgaarse verblijfskaart te hebben aangevraagd en ontvangen (Verslag dd. 18.03.2021 van uw verklaringen op de DVZ, punt 28; Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS dd. 05.08.2021, p.5, p.13). Bovendien was uw verblijfsdocument op het moment van uw vertrek uit Bulgarije volgens uw eigen verklaringen nog geldig, maar heeft u deze weggegooid om in België opnieuw een verzoek om internationale bescherming in te kunnen dienen (Verslag dd. 18.03.2021 van uw verklaringen op de DVZ, punt 28 en Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 05.08.2021, p.19).”

Verzoeker betwist dit niet en erkent in zijn verzoekschrift dat Bulgarije hem internationale bescherming heeft verleend. Voorts blijkt niet dat verzoeker in Bulgarije thans niet langer internationale bescherming zou genieten.

Aangezien de geldigheid van verzoekers internationale beschermingsstatus niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Bulgarije, en dat hij er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten.

De Raad merkt in dit verband op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) berust. Eens hieraan is voldaan, zoals *in casu*, komt het toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoeker levert dit bewijs niet.

In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a), van de richtlijn 2013/32/EU vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Bulgarije en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name de artikelen 1 en 4, met het Verdrag van Genève en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 83-85, en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof van Justitie niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat

er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen volgens het Hof van Justitie bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof van Justitie niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52, met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 91);
- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 101).

Vooreerst moet worden onderzocht of er in Bulgarije sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Te dezen voert verzoeker aan dat *“alle informatie uit actuele en betrouwbare geraadpleegde bronnen tonen dat de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Bulgarije uiterst zorgwekkend is”*. Hij wijst op een verschil in de Bulgaarse wetgeving tussen vluchtelingen en subsidiair beschermden en stelt dat sinds 2013 begunstigden van internationale bescherming in Bulgarije geen enkele integratiesteun meer hebben, wat zou resulteren in een uiterst beperkte toegang *“om zelfs de meest elementaire rechten te genieten”*. Voorts worden volgens verzoeker personen die in Bulgarije internationale bescherming genieten in de praktijk *“geconfronteerd met de gebruikelijke obstakels in verband met een gebrek aan talenkennis en het ontbreken van adequate overheidssteun voor beroepsopleiding”*, wat hun toegang tot de arbeidsmarkt zou bemoeilijken. Verder haalt verzoeker aan dat de Bulgaarse wet ook een aanzienlijke belemmering vormt voor het vinden van huisvesting door personen die internationale bescherming genieten. Zo zou het onmogelijk zijn om een identiteitsbewijs te verkrijgen zonder een officieel adres en zou het onmogelijk zijn om een woning te huren zonder een officieel identiteitsbewijs. Wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, laat verzoeker ten slotte gelden dat voor personen die internationale bescherming genieten vanaf de eerste dag na hun erkenning de betaalde ziektekostenverzekering wordt stopgezet.

Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in de door verzoeker aangehaalde informatie, alsook in de informatie die zich in het administratief dossier bevindt, geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*, ook al wordt de situatie in Bulgarije gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 91).

Dat er geen sprake is van een dergelijke situatie, neemt niet weg dat voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Bulgarije. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 93, en HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52).

De Raad wijst er hierbij op dat verzoeker een jongeman is van 21 jaar die niet doet blijken van gezondheidsproblemen en die financiële ondersteuning kreeg van zijn vader, die hem geld gaf voor verblijfsdocumenten en voor zijn reis naar België (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13 en 18). Hoewel er volgens verzoeker geen (betaalbare) taallessen waren, had hij wel een vriend die de taal had geleerd door zijn contacten met andere mensen (*ibid.*, p. 15). De Raad ziet niet in – en verzoeker licht niet toe – waarom verzoeker niet net zoals zijn vriend in Bulgarije de landstaal zou kunnen leren via deze vriend en andere contacten aldaar. Voorts toont verzoeker, die financiële ondersteuning kreeg van zijn vader, niet aan dat hij niet in staat was om taallessen of een beroepsopleiding in Bulgarije te betalen. Aldus maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij zonder integratiesteun door de Bulgaarse overheden buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Dat verzoeker nooit financiële bijstand zou hebben ontvangen nadat hem internationale bescherming was verleend, doet dan ook weinig ter zake.

Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld, wordt voorts verzoekers verklaring dat hij in Bulgarije geen uitleg heeft verkregen over zijn beschermingsstatus en dat hij na zijn vertrek uit het opvangcentrum geen contact meer had met de asielinstanties tegengesproken door zijn verklaring dat hij in Bulgarije gezinshereniging heeft aangevraagd en dat hem werd meegedeeld dat zijn vrouw en zoon eerst zelf naar Libanon of Turkije dienden te reizen (*ibid.*, p. 11).

Wat betreft de door verzoeker aangehaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, wordt in de bestreden beslissing als volgt overwogen:

“Het Commissariaat-generaal wil erkennen dat u enige inspanningen heeft gedaan om aan een inkomen te geraken in de vorm van rondvragen bij kennissen en vrienden, maar zet hierbij ook de kritische kanttekeningen dat u zich maar één keer heeft aangemeld bij enkel één hulporganisatie (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 05.08.2021, p.15), dat u zich nooit heeft aangemeld bij andere

organisaties zoals bijvoorbeeld Caritas of het Bulgaarse Rode Kruis (die u zelf eerder noemde op pagina 11 van de Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 05.08.2021) én dat u zichzelf amper drie maanden de tijd heeft gegeven om uw leven op te bouwen in Bulgarije. Bovendien legt u geen enkel document voor die de inspanningen in uw zoektocht naar een huis, naar werk of naar de mogelijkheid voor het volgen van een taalcursus om uw kansen op de arbeidsmarkt te vergroten, kunnen staven (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 05.08.2021, p.15, p.18)."

Door louter de verklaringen te herhalen die hij op het CGVS heeft afgelegd over zijn pogingen om werk te vinden, weerlegt noch ontkracht verzoeker de voorgaande vaststellingen en overwegingen. De pogingen waarvan verzoeker doet blijken zijn niet gestaafd met enig (begin van) bewijs en hebben bovendien slechts betrekking op een zeer korte periode. Hoewel er kan worden aangenomen dat er bepaalde moeilijkheden zijn, blijkt uit niets dat statushouders in Bulgarije niet het recht zouden hebben om te werken of dat werk vinden voor hen onmogelijk is. Zo zijn er volgens verzoeker veel Arabieren in Sofia die daar al lang wonen en geld en werk hebben (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Van verzoeker mag als Syriër dan ook een meer doorgedreven inspanning worden verwacht om zijn rechten verbonden aan de hem toegekende internationale beschermingsstatus te doen laten gelden. Dat verzoeker thans in België tewerkgesteld zou zijn, doet hieraan geen afbreuk.

Waar verzoeker nog aanvoert dat de Bulgaarse wet een aanzienlijke belemmering vormt voor het vinden van huisvesting door personen die internationale bescherming genieten nu het enerzijds onmogelijk zou zijn om een identiteitsbewijs te verkrijgen zonder een officieel adres en het anderzijds tevens onmogelijk zou zijn om een woning te huren zonder een officieel identiteitsbewijs, wijst de Raad erop dat verzoeker blijkens zijn verklaringen in Bulgarije een paspoort en een verblijfskaart had gekregen, doch dat hij deze heeft verscheurd en weggegooid omdat hij ze niet meer nodig heeft (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij ter zake zijn rechten niet zou kunnen doen gelden. Bovendien legt hij, zoals de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht vaststelt, geen enkel document voor dat de inspanningen in zijn zoektocht naar een huis in Bulgarije kan staven. Daarbij komt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen gewag maakte van problemen inzake huisvesting hoewel hem werd gevraagd naar een overzicht van alle feiten die hebben geleid tot zijn vertrek uit Bulgarije (adm. doss., stuk 7, Vragenlijst, nr. 3.5). Ten slotte blijkt uit zijn verklaringen nog dat verzoeker in Sofia ook in de moskee kon slapen of bij een vriend (*ibid.*, p. 10). Aldus maakt verzoeker niet aannemelijk dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar Bulgarije, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Evenmin toont verzoeker aan dat hij met de nodige inspanningen niet binnen een redelijke termijn aan werk en huisvesting zou geraken in Bulgarije. Verzoeker verwijst voorts niet dienstig naar het arrest nr. 211 557 van 18 oktober 2018 van de Raad, nu rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)) en hij bovendien niet *in concreto* aantoont dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog laat gelden dat in Bulgarije voor personen die internationale bescherming genieten vanaf de eerste dag na hun erkenning de betaalde ziektekostenverzekering wordt stopgezet, wijst de Raad erop dat hij dit probleem in de loop van de administratieve procedure op geen enkel ogenblik heeft ingeroepen en dat hij op het CGVS bovendien verklaarde in Bulgarije geen medische problemen te hebben gehad (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Bovendien toont verzoeker, die financiële steun ontving van zijn vader, niet aan dat het voor hem niet mogelijk zou zijn om in Bulgarije een inkomen te verwerven en dat de minimumbijdrage voor de ziektekostenverzekering voor hem onbetaalbaar zou zijn.

Wat betreft de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure ingeroepen problemen met de politie of de overheid, wordt in de bestreden beslissing nog op goede gronden als volgt overwogen:

"Wanneer er u wordt gevraagd of u in Bulgarije, naast de eerder genoemde, problemen met de politie of overheid heeft gehad, antwoordt u ontkennend (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 05.08.2021, p.17). Ook op de vraag of u nog problemen van andere aard heeft gehad, antwoordt u: "Nee, dus eigenlijk niet." (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 05.08.2021, p.17). U vertelt vervolgens wel dat u op straat vaak gecontroleerd werd door de politie of militairen en dat u dan uw verblijfsdocumenten diende te laten zien. U vertelt dat u één keer werd uitgelachen vanwege uw

Bulgaarse papieren. Wanneer er u gevraagd wordt waarom men u zou uitlachen voor uw Bulgaarse papieren, verwijst u slechts algemeen naar dat u een Syrische vluchteling bent en dat er in Bulgarije geen respect is voor vluchtelingen (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 05.08.2021, p.18). Als antwoord op de vraag of u zelf incidenten van racisme heeft meegemaakt in Bulgarije noemt u geen concrete voorbeelden, maar verwijst u naar wat er met u gebeurd is in de gevangenis (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 05.08.2021, p.18). Echter, het enige wat u verklaard heeft over de gebeurtenissen terwijl u in de gevangenis zat, is dat de Bulgaarse politie en militairen er heel groot en intimiderend waren, dat de maaltijden die drie maal per dag werden bedeeld vrij karig waren en dat u slechts drie maal per dag uit de cel mocht om te gaan plassen (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 05.08.2021, p.10). U verklaarde ook dat ze naar u keken, naar u toekwamen, dat ze u uitlachten en dat ze u belachelijk maakten. U verklaarde echter ook dat u niet kon verstaan wat ze aan het vertellen waren (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 05.08.2021, p.10).

(...)

Gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat dit géénszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Bulgarije te weerleggen."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Bulgarije reeds werd toegekend. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op verzoekers specifieke omstandigheden verhinderen. Zijn verzoek om internationale bescherming dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Gezien verzoeker internationale bescherming geniet in Bulgarije, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming.

Een schending van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending aangetoond van de artikelen 2 en 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest of van artikel 33 van de richtlijn 2013/32/EU. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal oplegt zijn of haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid uiteen te zetten waarom artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet in zijn specifieke situatie niet van toepassing is en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.5. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de (adjunct-)commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN